

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **M. C., nar. X**, státní příslušnost X, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, zastoupené Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Hradec Králové, Věkoše 416, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. srpna 2015, čj. KRP-82895-14/ČJ-2015-050022, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2015 rozhodl orgán Policie ČR se sídlem v Hradci Králové o zajištění žalobkyně podle § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a to za účelem jejího předání podle právního předpisu Evropského společenství Nařízení rady (ES) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, dále jen Dublinská úmluva. Dobu trvání zajištění žalovaný stanovil dle § 129 odst. 5 cit. zákona na 30 dnů, tedy do 29. 9. 2015.

V žalobě, soudu doručené dne 29. 9. 2015, žalobkyně uvádí, že policie při jejím zajištění porušila § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, a to ve spojení s § 2 odst. 2, 3 a 4

správního řádu, když v řízení o zajištění došlo k zneužití správní úvahy, přijaté řešení neodpovídá konkrétním okolnostem případu a není v souladu s veřejným zájmem a zásah do práv a oprávněných zájmů žalobkyně není nevyhnutný ani přiměřený. Dále je namítáno porušení ust. § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, když mělo dojít k nedostatečnému posouzení využití zvláštních opatření za účelem vycestování jako alternativ k zajištění, v neposlední řadě pak žaloba hovoří o čl. 28 Dublinského nařízení, když v případě žalobkyně neexistuje vážné nebezpečí útěku, a k dosažení cíle lze využít mírnějších donucovacích opatření. Žalobkyně považuje své zajištění ve vysokém stadiu těhotenství za nepřiměřené, neslučitelné s jejím zdravotním stavem, dle mezinárodních standardů by těhotné osoby neměly být zpravidla zajišťovány vůbec, nebo jen za velmi výjimečných okolností a v této souvislosti odkazuje na Doporučení k zajišťování cizinců (UNHCR, 2012) a jeho odst. 58. Konečně, o upřednostnění nevazebních opatření u těhotných žen hovoří i Pravidla OSN pro zacházení s ženami ve vězení a nevazební opatření pro pachatelky trestní činnosti (Bangkokská pravidla), odst. 9 (OSN, 6. 10. 2010). Policejní orgán vůbec k zranitelné situaci žalobkyně, která byla ke dni zajištění již v osmém měsíci těhotenství a v průběhu 30 denního zajištění s velkou pravděpodobností může porodit dítě, toto nevzal žalovaný v potaz, pouze uvedl, že čeká miminko. Dle přesvědčení žalobkyně se ovšem měl žalovaný vypořádat s nutností tak přísného opatření a své rozhodnutí řádně odůvodnit, měl brát na zřetel též její věk a těhotenství. Zásadní pochybení žalovaného má za následek nezákonnost rozhodnutí a mělo by tak být zrušeno dle § 76 odst. 1 s.ř.s. Dále žalobkyně připomíná ust. § 46a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dle kterého nelze uložit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v případě, že se jedná o těhotnou ženu a stejné pravidlo obsahuje i čl. 21 přepracovaného znění Příjemací směrnice (č. 2013/33/EU z 26. 6. 2013), považující těhotné ženy za zranitelné osoby, u nichž mají členské státy povinnost ve vnitrostátních právních předpisech zohlednit jejich zvláštní situaci. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje omezení zajištění pro zranitelné osoby, je neslučitelný s výše uvedenou směrnicí a soud by tak měl eurokonformně vyložit § 129 cit. zákona, v souladu s Příjemací směrnicí. Žalobkyně požádala 14. 1. 2014 o mezinárodní ochranu v Rakousku, měla by tak být považována za žadatelku o mezinárodní ochranu v každém členském státě EU, tedy i v ČR, neboť status žadatele vycestováním neztrácí, váže se k osobě, nikoliv k členskému státu. Žalovaný tak neměl přistoupit k zajištění žalobkyně, s jejím zdravotním stavem se nijak nevypořádal a žalobkyně mu tak přičítá zajištění ve zlé víře, které je nezákonné. Toto zneužití správní úvahy má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Zdravotní stav těhotné ženy v devátém měsíci těhotenství je neslučitelný s institutem zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, které není přizpůsobeno pro pobyt rodin s dětmi, natož na pobyt těhotné matky nezletilého dítěte, zde odkaz na Doporučení UNHCR k zajišťování cizinců v odst. 59, o potřebě zajištění specifických hygienických potřeb, doporučení využívání žen mezi příslušníky ostrahy a řádného proškolení personálu. Dané zařízení však takové atributy nesplňuje, jedná se o uzavřené zařízení vězeňského typu, obklopené plotem a střežené bezpečnostní službou a policií, zajišťujícími vnější ostrahu, kde žalobkyně nemá potřebné soukromí, jídlo je vydáváno společně a není přizpůsobeno výživovým potřebám těhotné ženy. Výcházkový prostor je oplocen, žalobkyně má velkou obavu z blížícího se porodu a s tím související otázkou zdravotní starostlivosti v tomto objektu, kde je lékař přítomen v průběhu pracovní doby a poté a přes víkend pak pouze zdravotní sestra. Nejbližší nemocnice se nachází v Mladé Boleslavi, tedy ve vzdálenosti 20 km od zařízení. Může tak dojít k ohrožení zdraví žalobkyně i nenarozeného dítěte. V dalším pak žalobkyně namítá, že její zdravotní stav představuje překážku pro přemístění do Rakouska, žalovaný se překážkami realizace přemístění těhotné žalobkyně vůbec nezabýval, tím, zda je možný a jaký by mohl mít dopad. Měl se zabývat i tím, zda v Rakousku jí bude poskytnuta náležitá zdravotní a další péče, a to na základě rozsudku ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* (stížnost č. 29217/12 ze

dne 4. 11. 2014), dle kterého si nejdříve státní orgány musí vyžádat záruky, že o nezletilé stěžovatele bude postaráno způsobem odpovídajícím jejich věku a že rodina zůstane pohromadě, kdy soud posuzoval přemístění afghánské rodiny ze Švýcarska do Itálie podle Dublinského nařízení a dospěl k závěru, že by mohlo dojít k porušení čl. 3 Úmluvy, bylo posuzováno – délka azylového řízení, kapacita azylových zařízení a podmínky tam, i individuální situace stěžovatelů s nezletilými dětmi. Zdůrazněno bylo případné zastavení přemístění v případě rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení a též zdůrazněn zájem dětí, a to vždy jako první, bez ohledu na právní postavení dítěte nebo jeho rodičů – zde odkaz na rozsudek *Popov proti Francii* (stížnost č. 39472/07 a 39474/07 z 19. 1. 2012). V dalším pak žalobkyně poukazuje na ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které nesplňuje požadavek na kvalitu zákona a je proto v rozporu s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny, když neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tak předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. V této souvislosti pak žalobkyně poukazuje na revidovanou verzi Dublinského nařízení č. 604/2013 z 26. 6. 2013, platnou v EU od 1. 1. 2014, a její čl. 28 odst. 2, z něhož plyne, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V čl. 2 písm. n) je charakterizováno nebezpečí útěku jako existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Tento požadavek český zákon o pobytu cizinců nesplňuje a žalobkyně napadá neurčitost znění zákona co do objektivních kritérií posouzení takové situace, a to v souvislosti s výše namítaným kritériem zbavení osobní svobody v intencích Úmluvy a Listiny. K tomu připomíná rozhodnutí ESLP, zdůrazňující základní účel ochrany poskytované čl. 5 Úmluvy, tedy minimalizace rizika svévolného zbavení svobody (*Kurt proti Turecku*, *Stafford proti Spojenému království*) s tím, že k omezení může státní moc přistoupit jen z důvodů stanovených zákonem a v řízení, zákonem předepsaném, tedy, že jeho právní základ musí být obsažen v hmotném i procedurálním vnitrostátním právu (*S.D. proti Řecku*, *Chahal proti Spojenému Království*), když vnitrostátní zákon musí být dostupný, přesný a předvídatelný, bránící riziku svévole (*Mooren proti Německu*, *Shamsa proti Polsku*). Konečně pak žalobkyně odkazuje na požadavek zákonnosti omezení osobní svobody, kdy mnoho soudů již v okolních zemích na takový požadavek reagovalo. Jedná se např. o rozsudek německého Spolkového ústavního soudu z 23. 7. 2014, kdy německý zákon o pobytu cizinců pracuje v souvislosti se zajištěním za účelem vyhoštění s pojmem „důvodného podezření, že osoba má v úmyslu vyhnout se vyhoštění“ – kdy soud toto ustanovení ve smyslu výše uvedených požadavků prohlásil za nezákonné, rovněž pak Nejvyšší správní soud v Rakousku shledal nezákonnost zajišťování cizinců za účelem přemístění podle Dublinského nařízení právě z důvodu, že vnitrostátní právo nereflektuje jeho článek 28. Současná legislativní situace v ČR je obdobná, zajištění žalobkyně je proto nezákonné, odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze z 9. 7. 2015 – čj. 1 A 47/2015 a Krajského soudu v Ústí nad Labem z 1. 6. 2015 – čj. 42 A 12/2015. Napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhuje jeho zrušení a vrácení k dalšímu řízení.

Žalovaný policejní orgán – Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje – podalo současně se správním spisem a žalobou soudu dne 29. 9. 2015 své písemné vyjádření

ve věci. Uvádí, že 31. 8. 2015 došlo k zajištění žalobkyně za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství Nařízení rady (ES) č. 604/2013 – Dublinská úmluva – doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody dle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., cizince bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR dle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., následně byla umístěna do doby předání dle mezinárodní smlouvy do Záchytného zařízení pro cizince v Bělé Jezové. Žalovaný odkazuje na § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a předkládá soudu k rozhodnutí žalobu, správní spis a své vyjádření k žalobním námitkám. K námitce o nepřiměřenosti zajištění těhotné ve vysokém stadiu těhotenství připomíná, že těhotenství není nemoc, ale zcela přirozený fyziologický stav, není proto jasné, proč by mělo být její umístění do Zařízení neslučitelné s jejím zdravotním stavem. Obecně naše společnost vnímá, že zdravotní stav kohokoliv, tedy i těhotné ženy, je schopen diagnostikovat pouze lékař, stejně pak i zjištění o měsíci těhotenství. Ač tvrzení v žalobě udává devátý měsíc – vypracováno 22. 9. 2015, do protokolu o podání vysvětlení, sepsaného dne 31. 8. 2015 žalobkyně uvedla, že bude rodit v následujících dvou měsících. Telefonickým dotazem žalovaného do Zařízení bylo zjištěno, že gynekologické vyšetření lékařkou bude provedeno dne 25. 9. 2015. Správní orgán se dotazoval žalobkyně v protokolu o výsledku na její zdravotní stav, uvedla, že je těhotná, v následujících dvou měsících by měla porodit, jinak se cítí zdráva, nic ji v ničem neomezuje. Jestliže tedy cizinka sama uvedla, že se cítí zdráva, nemá žádné potíže a nežádá lékařské ošetření, žalovaný nepovažuje za nutné se v odůvodnění rozhodnutí blíže zabývat jejím zdravotním stavem. Lékařská zpráva ze dne 27. 9. 2015 uvádí, že žalobkyně se na gynekologické vyšetření dne 25. 9. 2015 nedostavila, jinak obdržela v rámci zdravotní péče o těhotnou ženu při vstupní zdravotní prohlídce k užívání vitamíny a stopové prvky, zaměřené na větší množství železa. Ošetřující personál Zařízení potvrdil, že do ZZC Bělá Jezová jsou běžně těhotné ženy umísťovány a byly zmíněny případy, kdy zde umístěným ženám se v době zajištění děti narodily. V této souvislosti pak žalovaný poukazuje na § 176 odst. 1 písm. a) bod 6 zákona o pobytu cizinců, který předpokládá takové umístění, i případný porod .. „cizinci se po dobu zajištění na území poskytnou zdravotní služby neodkladné péče při stavech, které se týkají těhotenství a porodu..“, tyto náklady zdravotní služby hradí stát. Dále pak poukazuje i na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2013, kdy pod sp. zn. 17 A 31/2013 bylo posuzováno obdobně zajištění těhotné ženy, a to 14 dní před porodem, NSS pak zamítl kasační stížnost rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013. Ošetřující lékař osvědčil možný pobyt žalobkyně v uvedeném zařízení, vstupní lékařská prohlídka byla provedena osobou stejného pohlaví dne 1. 9. 2015, uvedla, že je v 7. měsíci těhotenství, dne 9. 9. 2015 pak odmítla poskytnout vzorek krve. Žalovaný dále uvádí, že se neztotožňuje s poukazem žalobkyně na neslučitelnost zákona o pobytu cizinců s čl. 21 Směrnice č. 2013/33/EU, při interpretaci práva nelze vytrhávat části textu jednotlivých právních norem a vykládat je dle svého, nutnost výkladu právních předpisů a jejich institutů podle smyslu vyložil NSS ve svém rozhodnutí sp. zn. 1 Afs 86/2004 ze dne 26. 10. 2005. Účel žalobkyní namítaného ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu spatřuje žalovaný v Důvodové zprávě k zákonu č. 103/2013 Sb., měnicím zákon o azylu, zákon o pobytu cizinců a zákon o sociálně-právní ochraně dětí, zejména v bodě, týkajícím se tohoto ustanovení“*změny sledují toliko možnost změnit právní režim zajištění těch cizinců, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců, tedy až poté, co byli zajištěni podle zákona o pobytu cizinců na území ČR. V takovém případě dojde z právního hlediska k ukončení zajištění podle zákona o pobytu cizinců, cizinec však bude nadále setrvávat v zařízení pro zajištění cizinců na základě rozhodnutí o zajištění,*

vydaného ministerstvem podle § 46a zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že osobní rozsah zajišťitelných cizinců podle zákona o azylu je užší než podle zákona o pobytu cizinců, zranitelných kategorií cizinců se toto předzajištění nebude týkat a budou přemístěny do otevřeného azylového zařízení“. Ust. § 46a zákona o azylu tak nevylučuje zbavení svobody u zranitelných osob podle jiných právních předpisů, nýbrž umožňuje, aby taková osoba, poté, co požádala o mezinárodní ochranu, v době, kdy je zajištěna podle zákona o pobytu cizinců, byla po podání žádosti propuštěna a nebyla dále nucena k pobytu v zařízení na základě zákona o azylu (viz jeho užší rozsah výše). K dalším námitce žaloby žalovaný poukazuje na přepracované znění Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, stanovící normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, s tím, že čl. 21 nebyl nijak významně modifikován oproti Směrnici č. 2003/9/ES, nic se nezměnilo ani na skutečnosti, že žadatele o mezinárodní ochranu v jednom členském státě nelze automaticky brát jako žadatele o mezinárodní ochranu i v dalších zemích společenství (čl. 3 a 7), čl. 8 – 11 stanoví podmínky, důvody a záruky zajištěných osob, včetně zajištění zranitelných osob, tyto podmínky, důvody a záruky jsou obsaženy jak v Nařízení č. 604/2013, tak i v zákoně o azylu a nebyly žádným způsobem porušeny. Podmínky pro pobyt – ubytování rodin s dětmi a těhotných žen stanoví Hlava XII. zákona o pobytu cizinců a Zařízení splňuje jeho veškeré požadavky. Dle zprávy Správy uprchlických zařízení je vycházkový prostor tvořen přírodním prostředím, jsou zde umístěny lavičky pro odpočinek, stůl na stolní tenis a pískoviště pro děti a jeho velikost je cca 3.000 m čtverečních. Klienti mají přístup k volnočasovým aktivitám, k dispozici jsou i služby psychologa, které však žalobkyně odmítla. Kromě lékařských zpráv výše R., lékařka ZZC, sdělila žalovanému, že jí pracovníci SUZ Bělá Jezová předali ústřížek papíru, na němž bylo jméno žalobkyně a požadavek o potvrzení, že je v devátém měsíci těhotenství s uvedením jména T. B., tato skutečnost měla nastat po návštěvě pracovníků OPU, toto lékařka odmítla učinit – lze se domnívat, že zástupce žalobkyně se snažil získat podporu svého žalobního tvrzení požadavkem na vystavení nepravdivé lékařské zprávy. Sociální pracovnice M. M. k prověřování o důvodech trvání zajištění dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců sdělila, že žalobkyni je věnována zvýšená pozornost a nadstandartní péče jako těhotné, a to ve všech ohledech, má samostatný pokoj pro sebe, vybavený specifickým potřebám, může jít kdykoliv ven na procházku, jednou týdně si nakoupit potraviny dle svých potřeb, žalobkyně ale pomoc odmítá, někdy se chová i agresivně, odmítá nové oblečení, chce pouze značkové věci a i přes své těhotenství se chce dostat za přítelem do Německa, o němž ale neví, kde přesně bydlí. K námitce o nepřítomnosti lékaře v Zařízení žalovaný uvádí, že pracovníci zařízení jsou připraveni i na řešení nenadálých situací v případě náhlých zdravotních problémů, i na situace očekávané, např. v případě těhotných žen. Zajištění cizinci jsou pod neustálým dohledem pracovníků, mají za úkol dbát o jejich bezpečí a zdraví a existuje zavedený postup realizace převozu zajištěných osob do nemocnice v Mladé Boleslavi. Žalovaný si neumí představit, jak by bylo chráněno bezpečí a zdraví žalobkyně v případě jejího pobytu mimo Zařízení, v neznámé zemi a v cizím prostředí, bez finančních prostředků, kdy by v případě náhlé zdravotní příhody nebyla schopna ani přivolat pomoc. Zejména, když uvedla, že z Rakouska, kde jí byl udělen azyl, odcestovala hledat svého přítele do Německa, aby se o ni a nenarozené dítě postaral, kde se přítel nachází a jaký má pobytový status v zemi EU, však neví, měl by být někde v Německu. U sebe má finanční hotovost 170 EUR. Žalovaný se na základě uvedených skutečností domnívá, že zajištění v ZZC, s kompletní zdravotnickou, psychologickou a sociální pomocí je ve stavu žalobkyně nejlepší možností. V dalším pak žalovaný připomíná, že rozhodnutí o umístění cizince do určitého Zařízení není v jeho pravomoci, umístění probíhá na základě

potvrzení požadavku o umístění vydávaného MV, Správou uprchlických zařízení (dále jen SUZ), v jehož gesci je tato problematika, zřejmě v souvislosti s momentálními kapacitními možnostmi jednotlivých zařízení, o pokročilém stadiu těhotenství žalobkyně byla SUZ informována. K námitkám o překážce těhotenství žalobkyně pro přemístění do Rakouska se žalovaný vyjádřil jednak tím, že žalobkyně sama uváděla, že její zdravotní stav je dobrý, totéž pak konstatoval Š. před přijetím do ZZC, informace byla telefonicky ověřena i dne 17. 9. 2015 a 24. 9. 2015, další lékařská vyjádření viz výše, po fyzické stránce se žalobkyně jeví jako zdravá. Dle ošetřující lékařky mívá občas žalobkyně návaly agresivity, odmítá jakoukoliv pomoc, chce родit v Německu a najít tam svého přítele, o kterém však neví, kde je, nemá na něho žádný kontakt a nijak s ním nekomunikuje. Je jí věnována maximální zdravotní péče. Žalovaný zdůrazňuje, že těhotenství nezpůsobuje bez dalšího zhoršený zdravotní stav ženy, zdravotní stav a těhotenství jsou odlišné faktory, k nimž je nutno i odlišně přistupovat. Správní orgán je povinen již v době rozhodování o zajištění zabývat se možnými překážkami v umístění cizinců a tuto povinnost mu ukládá § 126 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. i v průběhu zajištění. Pokud je zřejmé, že nebude možná realizace přemístění cizince ve lhůtě, stanovené rozhodnutím, nelze cizince zajistit, v případě, že je zajištěn, je povinností policie takového cizince propustit. Takové překážky žalovaný v dané věci nezjistil, vycházel z kvalifikovaného odhadu na základě zkušeností z řady předchozích řešených případů. Dne 21. 9. 2015 obdržel žalovaný od MV OAMP pod čj. OAM-2243/DS-PR-2015 písemnost o průběhu řízení, kde se uvádí, že 20. 9. 2015 byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rakouska a Maďarska, žalovaný byl požádán o prodloužení lhůty zajištění z důvodu probíhajícího dublinského řízení, lhůta k prodloužení byla stanovena na dalších třicet dnů. Je zřejmé, že k přemístění žalobkyně tak může dojít až po narození dítěte, když konec této lhůty vychází za předpokládanou dobu narození dítěte, přemístění cizinky bylo v době rozhodování o zajištění potenciálně možné.

K namítaným rozhodnutím různých soudů v dané problematice se žalovaný dále vyjadřuje nejdříve odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, kdy pod čj. 7 As 79/2010 rozšířený senát pojednal o cit. institutu a uvedl, že v případech, kdy již v době rozhodování o zajištění je zřejmé, že jeho účel nebude moci být realizován, nelze omezení či zbavení osobní svobody považovat za souladné s ústavním pořádkem i mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv, nicméně je potřebné přihlížet k tomu, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky udělení správního vyhoštění či předání na základě mezinárodní smlouvy, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel a aby nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat, či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR. V závěru tohoto rozhodnutí pak NSS uvádí, že pokud je takové předání alespoň potenciálně možné, je rozhodnutí o zajištění cizince oprávněné, v případě, že je zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn, je povinností správního orgánu cizince propustit na svobodu. K předání žalobkyně by mělo dojít až po narození dítěte, její přemístění je tak více než pravděpodobné, k dopadu převozu do Rakouska pak žalovaný odkazuje toliko na rozhodnutí lékaře, do Rakouska a Maďarska organizuje převozy OAMP autobusem, pro leteckou dopravu existují pravidla, kdy od 34. týdne těhotenství je předpokládáno kladné lékařské potvrzení na předepsaném formuláři. K námitce o povinnosti zabývat se náležitou zdravotní a další péčí v Rakousku žalovaný k namítanému rozhodnutí ESLP uvádí, že toto nelze aplikovat, neboť žalobkyně je nyní sama bez rodiny, kontinuálně se ČR náležitou péčí, poskytovanou jednotlivými zeměmi zabývá, konkrétně OAMP – tedy, zda je možno určité kategorie osob předávat do určitých konkrétních zemí, protože pro realizaci předání těhotných žen do Rakouska není negativní informace, znamená to, že podmínky pro předání žalobkyně do této země existují.

K problému nedostatečného zkoumání využití mírnějších opatření donucovacího charakteru žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 18. 10. 2012, kdy pod čj. 7 As 107/2012 hovoří soud o nutném zvážení využití mírnějších opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b) a § 123c) zákona o pobytu cizinců a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince. Žalovaný tyto možnosti zkoumal, v rozhodnutí tak naplnil požadavek cit. soudu. O problému oprávnění umístění cizince do případného konkrétního zařízení hovoří rozhodnutí NSS v rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014 – čj. 4 Azs 115/2014, či 4 As 134/2013 ze dne 30. 10. 2013. To, že nevzniká žalobkyni nárok zajištění jakéhokoli místa pobytu žalovaným, pojednává např. rozhodnutí téhož soudu ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. 2 Azs 57/2014, jednotlivá ustanovení zákona o azylu, včetně úpravy pobytových středisek, lze vztáhnout pouze na osoby, které o mezinárodní ochranu požádaly Českou republiku, což není případ žalobkyně. Žalovaný ku znění § 123b) odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvádí, že o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie, přičemž posuzuje, zda jeho uložením neohrozí výkon správního vyhoštění (zde přemístění), policie je povinna posoudit dvě podmínky, a to, zda je cizinec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince. NSS ve svém rozhodnutí ze dne 20. 3. 2014, čj. 7 Azs 8/2014 mj. dovodil, že obě podmínky musí být splněny kumulativně, pro neuložení zvláštního opatření postačuje, že není splněna jedna z nich. K tomu, že v dané věci nebyla žalobkyně schopna splnit uvedené povinnosti, žalovaný zdůrazňuje, že uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jejího předání, neboť žalobkyně se opakovaně vyjádřila, že chce cestovat do Německa, do kterého po celou dobu své cesty směřuje, uložení cit. opatření by tak bylo neúčinné. Žalovaný by tak v rozporu s předpisy a judikaturou soudů vyhledával jiné, mírnější alternativy zcela nesmyslně.

V neposlední řadě pak v závěru svého vyjádření žalovaný podal obšírné pojednání k námitce o rozporu české právní úpravy, konkrétně § 129 zákona o pobytu cizinců s čl. 28 Dublinského nařízení a čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny. Tento nedostatek zákona, spatřovaný v tom, že není obsažena definice „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tak předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce a nevymezení objektivních kritérií vede dle názoru žalobkyně k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. S tím však žalovaný nesouhlasí, uvádí, že si je vědom významu čl. 5 Úmluvy, ke zbavení osobní svobody vždy přistupuje jako ke krajnímu prostředku řešení nastalé situace, kdy není možné využít mírnějších prostředků, za současného splnění účelu probíhajícího řízení. K omezení osobní svobody dochází pouze z důvodu, stanoveného zákonem a v řízení, zákonem předepsaném. Pro své odůvodnění přitom správní orgán nemůže použít svá vytvořená subjektivní kritéria, ale důsledně se drží objektivní, vychází ze skutečností, zjištěných v průběhu správního řízení, jeho odůvodnění se opírá právě o tato prokazatelná zjištění, doložená ve správním spise, vztahující se ku konkrétní věci. Je též plně oprávněn použít racionální úvahu pro určení objektivních kritérií, mezi která patří např. důvod žádosti o azyl, možnost opatření ubytování, vztah k ČR a státu, kde bylo požádáno o azyl, pobyt dalších rodinných příbuzných či přátel na území ČR, předchozí chování cizince a dle rozhodnutí MS v Praze čj. 5 A 33/2011 pak např. i zařadit mezi tato kritéria i určitou míru důvěry. Taková důvěra bude pochopitelně oslabená vůči cizinci, který již v minulosti nerespektoval své povinnosti a svévolně opustil území. Při vymezování kritérií je nutné držet se v mezích důvodu, stanoveném v zákoně i Dublinském nařízení, takové rozhodnutí je pak přezkoumatelné v plném rozsahu soudem, je respektován čl. 5 odst. 4 Úmluvy – v této souvislosti odkazuje žalovaný na rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 49/2015, jímž byla zamítnuta kasační stížnost mj. i v bodě, týkající se posouzení rozporu mezi rozhodnutím o zajištění a čl. 28 Dublinského nařízení, včetně namítané absence definice „vážného nebezpečí útěku“

v příslušné legislativě. Žalovaný poté cituje z rozhodnutí Krajského soudu v Brně čj. 33 A 40/2015, odkazuje i na judikaturu Ústavního soudu – konkrétně III. ÚS 566/03, kterou lze přiměřeně aplikovat, např. i nálezy I. ÚS 1115/09. Krajský soud v Brně dovodil, že pokud stát EU neučinil implementaci objektivních kritérií, nelze ještě dovozovat, že čl. 28 Dublinského nařízení není aplikovatelný, resp. nelze ho uplatnit ve spojení s institutem zajištění cizince za účelem jeho předání orgánům příslušného státu a pojem vážné nebezpečí útěku není pojmem úplně neurčitým, neaplikovatelným, nesmí však docházet k libovůli, znamenající nezákonnost kvalifikace skutkového stavu pod takovýto legální pojem. Nálezy Ústavního soudu se vážou k vazební problematice, nicméně pojednávají o vzetí do vazby za podmínky, jestliže z jednání obviněného či dalších konkrétních okolností vyplývá důvodná obava, že uprchne, nebo se bude skrývat a též hovoří o tom, že je přirozené, že rozhodování o vazbě je vedeno vždy v rovině pouhé pravděpodobnosti (nikoliv jistoty) ohledně důsledků, které mohou nastat, nebude-li obviněný držen ve vazbě, za současného zjištění, že skutečnosti nasvědčují tomu, že existuje důvodná obava, že se obviněný zachová způsobem, uvedeným v § 67 trestního řádu a že účelu vazby není možno dosáhnout jinak. Za podstatné z uvedených příkladů žalovaný považuje to, že kritéria pro posuzování útěku nebo skrývání jsou stanovena demonstrativně a k jejich výkladu slouží i judikatura Ústavního soudu. Jedná se o obdobnou situaci, která je napadána žalobou. V této souvislosti pak žalovaný navazuje uvedením skutečností ze správního spisu, kdy žalobkyně uvedla, že mateřskou zemi Ghanu opustila před čtyřmi roky, lodí do Řecka, kde úspěšně požádala o azyl, dva roky pobývala na ostrově Somos, poté se vydala pěšky do Makedonie, kde byla na 30 dní zadržena policií a poté do Srbska a Maďarska. Tato cesta jí trvala si půl roku. V Maďarsku znovu požádala o azyl, ale nečekala na výsledek a pokračovala do Rakouska, kde pobývala poslední rok a půl, zde znovu požádala o azyl a byl jí udělen. Našla si přítele jménem V., st. přísl. Nigérie, se kterým čeká dítě. Na konci srpna její přítel odjel zřejmě do Německa, proto si zakoupila jízdenku i ona, a to na vlak, aby ho našla a on se o ni a dítě postaral. To, že vlak jede přes území ČR, nevěděla, po překročení státní hranice byla na území ČR zadržena Policií ČR, jelikož na území vstoupila bez platného cestovního dokladu a víza, tedy neoprávněně. Ze zjištěných skutkových okolností je zřejmé, že cílem cesty žalobkyně nebyla ČR, ale Spolková republika Německo. Při posuzování vážného nebezpečí útěku nevycházel žalovaný toliko ze skutečnosti, že žalobkyně odcestovala z Rakouska, kde s ní bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale vzal v úvahu i další podstatné skutkové okolnosti, zejména cíl a účel její cesty, z nichž plyne, že nehodlá získat v Maďarsku mezinárodní ochranu, o kterou požádala zcela zřejmě z důvodu zadržení tamní policií a chtěla se tak vyhnout dalšímu omezování osobní svobody, stejně jako v Makedonii. Hodlá pobývat v Německu, kde zřejmě někde pobývá její přítel. Žalovaný tak neměl žádný důvod k domněnce, že by se žalobkyně chtěla vrátit do Řecka, kde jí byl poprvé azyl udělen, či do Maďarska, kde byla žadatelkou o azyl, nesdělila však ani, že se chce vrátit do Rakouska, kde je rovněž žadatelkou o azyl, chce do Německa za přítelem, ostatně nesdělila ani, že by po dobu dublinského řízení setrvala dobrovolně v České republice. Naopak, všechny zjištěné okolnosti svědčí o tom, že při ponechání žalobkyně na svobodě bude pokračovat v naplnění cíle a účelu své cesty, tj., bude nelegálně cestovat do Spolkové republiky Německo – k zajištění žalobkyně tudíž nedošlo automaticky z důvodu jejího odcestování z Rakouska, ale po pečlivém zvážení všech relevantních skutečností, z nichž jednoznačně vyplynula závažná obava, že bude na útěku do Spolkové republiky Německo. Žalovaný je přesvědčen, že meze správního uvážení nepřekročil, nýbrž že odpovídajícím způsobem uplatnil svoji diskreční pravomoc na základě zjištěného skutkového stavu věci. K této své argumentaci pak ve věci dovozuje, že neuvedení objektivních kritérií v národním předpise nemá za následek nemožnost zajišťování cizinců z důvodu jejich předání na základě Dublinského nařízení a jejich neuvedení nemá za následek libovůli ze strany správních orgánů, neboť jsou pod neustálou kontrolou jak Veřejného ochránce práv, tak jsou

plně soudně přezkoumávány nezávislými soudy. Každý stát má nezpochybnitelné právo stanovit si podmínky pro umožnění vstupu cizinců na jeho území a v případě porušení těchto podmínek má možnost užít dostupných zákonných opatření, které zabrání v pokračování nelegálního jednání cizinců. V daném případě nebyla jiná možnost, než cizinku zajistit. Pokud by policie ztratila možnost užít těchto zákonných opatření v případě nelegálních migrantů ve vysokém stupni těhotenství, stala by se pouhým nečinným pozorovatelem a podílníkem na nelegálním překračování hranic cizími státními příslušníky a v jejich nekontrolovaném pohybu po zdejších územích. Zajištění považuje žalovaný za důvodné a zákonné, v souladu s ust. § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně odmítla gynekologické vyšetření dne 25. 9. 2015, které mělo určit i přesný termín porodu, v provedeném řízení sdělila, že je v sedmém měsíci těhotenství. Dále popisuje žalovaný případnou možnost snahy o ovlivnění řízení žádostí o vyznačení devátého měsíce těhotenství lékařským záznamem po návštěvě zástupce žalobkyně, jak uváděno výše. Navrhuje zamítnutí žaloby a potvrzení důvodů zajištění žalobkyně.

Ze správního spisu plyne úřední záznam ze dne 31. 8. 2015, o omezení žalobkyně na svobodě – zajištění dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., zadržena byla na hlavním nádraží Pardubice ve 04:00 hodin, bez cestovního dokladu. Ve spise následuje rozhodnutí o eskortě z téhož dne včetně příslušných příloh, se stejným datem se ve spise nachází usnesení žalovaného o ustanovení tlumočnicka anglického jazyka, rovněž pak protokol o podání vysvětlení, kdy žalobkyně uvedla prakticky skutečnosti, které jsou již uvedeny výše, uvedla pak ještě, že ve Vídni bydlela u kamarádky, která měla povolený pobyt, vydělávala si jako kadeřnice. Na území EU nemá žádné příbuzné, pouze přítele někde v Německu, je těhotná, v následujících dvou měsících by měla porodit, cítí se zcela zdravá, o nelegálnosti své cesty nevěděla. Tétož dne pak žalovaný vydal oznámení o zahájení správního řízení a rozhodnutí o zajištění žalobkyně na dobu 30 dnů, tedy do 29. 9. 2015, s odkazem na ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb. V protokolu o vyjádření žalobkyně z téhož dne je pak mj. uvedeno, že žalobkyně nežádala žádné doplnění, nenavrhla provedení žádných dalších důkazů. Tétož dne rovněž žalovaný rozhodl o uložení povinnosti opuštění území ČR do 8 dnů od převzetí rozhodnutí, pokud by nedošlo na realizaci předání dle Dublinské úmluvy, rozhodl též o povinnosti uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Z uvedeného data 31. 8. 2015 se pak ve spise nachází požadavek na umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců, kterým se žalovaný obrátil na Policii ČR, operační středisko ŘSCP, potvrzení požadavku na umístění klienta do ZZS Bělá-Jezová, vydané Správou uprchlických zařízení MV a Příkaz k zajištění a umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců. Stejně datum nese i rozhodnutí o eskortě Policie ČR v Hradci Králové, záznam o umístění a pohybu osoby na útvaru odboru cizinecké policie žalovaného. Dne 1. 9. 2015 bylo vyhotoveno hlášení o zajištění cizince do ZZC Bělá – Jezová, 4. 9. 2015 zahájeno řízení o předání cizince s výsledky lustrace v EURODAC, z níž zjištěno, že cizinka dne 18. 4. 2011 požádala v Řecku o mezinárodní ochranu, dne 27. 9. 2013 v Maďarsku a 14. 1. 2014 v Rakousku. Žalovaný pak učinil dne 17. 9. 2015 úřední záznam o zkoumání důvodů zajištění v souladu s ust. § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců a vyhodnotil trvání důvodů zajištění, dne 20. 9. 2015 pak je ve spise listina MV ČR o odeslání žádosti o přijetí cizinky zpět do Rakouska a Maďarska s lhůtou odpovědi 4. 10. 2015 s žádostí o případné prodloužení lhůty zajištění. Ve spise se též nachází úřední záznam o oznámení lékařky R. ke skutečnostem – viz výše.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Z ust. § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jeho odst. 1 plyne, že policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i převáženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. V odst. 3 je uvedeno, že nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Mezi účastníky řízení vznikl spor o tom, zda zajištění žalobkyně bylo v souladu s evropskými předpisy a zákonem o pobytu cizinců, prakticky nejzávažnější námitka směřuje proti tomu, že česká právní úprava nesplňuje soulad s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kde je upravena možnost zajištění cizince, existuje-li vážné nebezpečí útěku, uvádí, že tento pojem není vyspecifikován. Nedá se proto hovořit o zákonem předepsané situaci a z tohoto důvodu navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí jako nezákonného. Soud však v této souvislosti připomíná, že jistě ne za každé situace, neboť samotné citované ustanovení Dublinského nařízení v citaci pokračuje, a to, že na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze, pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Zde spatřuje v konkrétní projednávané věci soud oporu ve své závěrečné úvaze o zamítnutí podané žaloby. Zdůrazňuje totiž, že v žalobě žalobkyně neuvádí, krom svého poukazu na vysoký stupeň těhotenství – touto námitkou se soud zabývá posléze – jaké mírnější prostředky by byla žalobkyně schopna a ochotna nabídnout či akceptovat, neboť, jak žalovaný uvádí ve svém vyjádření a současně i odůvodňuje k § 123b) zákona o pobytu cizinců na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, nemá v ČR žádnou adresu možného pobytu, ani dostatečné finanční prostředky. Soud pak musí v této souvislosti zdůraznit, že žalobkyně ani žádným způsobem nezakrývala, naopak, že jejím jediným záměrem je cestovat do Německa za svým přítelem, o němž však neví, kde konkrétně pobývá. Soud si vcelku neumí objektivně představit, jaké jiné další skutečnosti by měly jakýkoliv státní orgán vést k závěru, že v jejím případě je díkce Dublinského nařízení v čl. 28 odst. 2 naplněna beze zbytku, když ještě zhodnotí další, v tomto směru významné skutečnosti, že žalobkyně, ač v dalších státech požádala v uplynulých obdobích o udělení mezinárodní ochrany, vždy buď nevyčkala ani samotného rozhodnutí ve věci, případně vycestovala do jiného státu i přes kladné vyřízení. Soud je přesvědčen, že v projednávaném případě je požadavek existence vážného nebezpečí útěku, tak, jak byl předpisem v potřebných souvislostech institutu zajištění cizince míněn, naplněn. V obdobném duchu se přitom dosud nesla i judikatura Nejvyššího správního soudu, krajskému soudu je pak známo, že NSS v posledních dnech vznesl k Soudnímu dvoru EU přesně z namítaného důvodu předběžnou otázku, tedy, aby bylo na pevně postaveno, zda zajišťování migrantů za situace neexistence přesné definice pojmu „vážné nebezpečí útěku“ má na zdejším území oporu v zákoně a nevykazuje prvek svévole. K tomu však krajský soud podotýká, že jeho povinností dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je rozhodnout ve věci do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu, s ohledem na předmět věci by pak přerušení řízení do doby rozhodnutí o předběžné otázce jistě nebylo možné ani žádoucí, krajský soud proto řeší konkrétní věc za současné situace a právní úpravy a jeho povinností je tak vzít v úvahu všechny skutečnosti a okolnosti dané věci a tyto řádně a objektivně zhodnotit. Ostatně ani Nejvyšší správní soud

nesdílí názor vyslovený v rozhodnutích Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterých se dovolává žalobkyně, tedy že Dublinské nařízení č. 604/2013 jednoznačně vyžaduje zakotvení objektivních kritérií pro určení vážného nebezpečí útěku ve formálním právu a že bez tohoto zakotvení nelze cizince podle čl. 28 odst. 2 daného nařízení vůbec zajistit. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 – 88, naopak argumentuje, že tato kritéria mohou být vymezena rovněž správní praxí a soudní judikaturou a že absolutní požadavek na jejich zákonné zakotvení lze označit za „zbytečně formalistický“.

Krajský soud pak v případě žalobkyně shledal i další, vcelku velmi závažný důvod pro svůj konečný závěr ve věci. Tímto důvodem je nejlepší zájem dítěte, v daném případě dosud nenarozeného, nicméně s ohledem na to, že žalobkyně sama nepřispěla ku zjištění přesnějšího možného data porodu, sama se vystavila určité nejistotě, s níž mohou jak žalovaný, tak i soud přistoupit k závěru o potřebné ochraně tohoto zájmu. Krajský soud, na rozdíl od zástupce žalobkyně, nepovažuje její vysoký stupeň těhotenství za důvod, proč by v žádném případě nemělo dojít k jejímu zajištění. Je pravdou, že zařízení, v němž je zajištěna, nemusí být chápáno jako naprosto nejvhodnější prostředí pro těhotnou ženu, nicméně, jak uvádí žalovaný, má žalobkyně samostatný pokoj, tedy dostatečné soukromí pro své potřeby, má zabezpečeno seriózní hygienické prostředí, lékařský dozor a případnou pomoc, i zvýšený dohled nad svým zdravotním stavem z hlediska personálu. V této souvislosti musí soud připomenout, že neakceptuje bez dalšího vyjádření žalovaného, že v jejím stavu je toto to nejlepší, nicméně musí na druhé straně zdůraznit, že současná situace na německých hranicích je taková, že žalobkyně by zcela jistě byla kontrolována tamními orgány, bez dokladů a jako žadatelka o azyl v Rakousku by byla zadržena a současná ubytovací kapacita v Německu, kam v průběhu září 2015 mělo dorazit, dle vyjádření bavorských představitelů, až 250 tisíc běženců, není nijak příznivější. V hromadných sdělovacích prostředcích konečně Německo sděluje v poslední době, že též musí přijmout zpřísnění veškerých podmínek pro kontrolu a umísťování migrantů a žadatelů o azyl. Jak uvádí soud výše ze správního spisu, zřejmě bude potřebné prodloužení zajišťovací lhůty pro vyčkání odpovědi maďarské a rakouské strany, žalovaný nepředpokládá tedy reálné předání žalobkyně před jejím porodem a soud po velmi pečlivém zvážení této konkrétní situace dospívá k závěru, že v nejlepším zájmu dosud nenarozeného dítěte žalobkyně je možnost poskytnutí potřebné pomoci za určitého hygienického a zdravotního standardu při jeho porodu. Článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte upravuje princip nejlepšího zájmu dítěte – *„zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány“* – jedním z významů tohoto ustanovení je, že slouží jako interpretační princip pro soudy a další orgány veřejné moci při výkladu právních předpisů dopadajících na děti a je-li možné interpretovat právní předpis vícero způsoby, měl by být zvolen ten, který nejefektivněji nejlepší zájem dítěte naplňuje /zde srov. např. UN Committee on the Rights of the Children, General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para.1)/. Obdobné pravidlo je obsaženo i v čl. 14 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie – *„při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány nebo soukromými institucemi, musí být prvořadným hlediskem nejvlastnější zájem dítěte“*. Soud je přesvědčen, že v dané situaci je potřebné přistoupit k určitému reálnému aktuálnímu zhodnocení situace, neboť ponechání žalobkyně vcelku bez prostředků a zabezpečení nejzákladnější pomoci by

mohlo znamenat určitá sociální i zdravotní úskalí při porodu dítěte a v první poporodní době. V žádném případě, s ohledem na okolnosti věci, tak soud nepřítakal bez dalšího námitce o zlé víře a zneužití správní úvahy žalovaného, jak uvedena v žalobě. V této souvislosti pak soud připomíná, že sama žalobkyně v žalobě uvedla, a to v souvislosti s námitkou věci, rozhodované ESLP, že soud by měl v souvislosti s předáním žadatelů do jiného státu zkoumat tamní kapacitu zařízení, podmínky v těchto zařízeních a individuální situaci žadatele, svoji úvahu tak soud opírá o konkrétní okolnosti projednávané věci se zcela jasným záměrem žalobkyně vycestovat do Německa. Soud je přesvědčen, že pokud by tak neučinil, nebylo by jeho hodnocení věci úplné. Věc žalobkyně tak, zcela zřejmě, nelze bez dalšího srovnávat s jinými, v žalobě namítanými případy, neboť žalobkyně nemá oporu v otci dítěte a tedy předpoklad bezprostřední pomoci v kritické situaci, neví ani, kde otce dítěte v Německu přesně hledat, nemá s ním ani jistý kontakt a na zdejším území nemá žádnou příbuznou či blízkou osobu. Žádné mírnější řešení věci pak nenabídla ani samotná žaloba. Na námitku nemožnosti zajištění ženy ve vysokém stupni těhotenství, zde pak soud zdůrazňuje, že v této konkrétní situaci, za výše popsaných okolností, krajský soud nepřistoupil. Namítané obavy žalobkyně z porodu, kdy je nemocnice vzdálena 20 km, a lékař není o víkendech přítomen, nemohou zcela obstát, neboť žalobkyně sama, bez jakýchkoliv dokladů, vycestovala ze země, kde je povinna po dobu žádosti o udělení mezinárodní ochrany pobývat, na území České republiky vstoupila bez potřebných dokladů a víza a uvedla pouze jediný cíl své cesty, a to blíže neurčené místo v Německu, kde má přítele, kterého by ovšem musela hledat. Za této situace není na žalobkyni možné vztáhnout stejné podmínky jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany v České republice, soud zdůrazňuje, že nemůže akceptovat ani tuto námitku. Potřebné ustanovení zákon o pobytu cizinců neobsahuje a ani obsahovat nemůže, a nelze využívat ustanovení zákona o azylu. Za takové situace by totiž bylo umožněno všem žadatelům o udělení azylu v zemích EU volně cestovat bez potřebných dokladů a tento princip zcela odporuje základním atributům obou právních předpisů. Soud nemůže detailněji předjímat situaci, která by případně mohla nastat docestováním žalobkyně do Německa, ovšem s ohledem na skutečnost, že dobrovolný návrat do Rakouska, jako země, evidující její žádost o azyl, nenabídla, a není zmíněn ani v žalobě samé, logicky soud usuzuje, že by její cesta v případě volnosti do Německa vedla, vývoj tamní situace je velmi bouřlivý co do počtu běženců i potřeby jejich základního zabezpečení a v této souvislosti hodnotí obavy žalobkyně z případného porodu na zdejším území, s dohledem nad jejím stavem v zajišťovacím zařízení, jako pochopitelné, nicméně pro věc samotného zajištění nedůvodné. K námitce žalobkyně v tom smyslu, že žalovaný nezkoumal vhodnost azylového prostředí v Rakousku, soud uvádí, že takovou povinnost nemůže v dané věci žalovanému zásadněji vytknout, neboť žalobkyně uvedla, že bydlela ve Vídni u přítelkyně. Pokud se týká tamního zdravotního a sociálního zázemí v případě porodu a poporodní péče, lze obecně konstatovat, že soud nemá žádné zprávy o kritické situaci v této zemi a žalobkyně ani žádné konkrétní problémy nevyjádřila a neuvedla ani žádný podklad či odkaz v žalobě samé. Tuto námitku, s odkazem na zcela jiný skutkový děj rozhodnutí ESLP tak soud považuje za toliko ryze účelovou.

Po pečlivém přezkoumání žalobních námitek tedy dospěl soud k vcelku jednoznačnému závěru, že zajištění žalobkyně za účelem předání do země, v níž běží řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo v souladu s českým právním řádem, resp., v daném případě lze vyložit soulad i s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení č. 604/2013 z 26. 6. 2013, a to ze všech, výše uvedených důvodů. Po kontrole správního spisu žalovaného soud neshledal žádnou vadu řízení, neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí z žádného, žalobou namítaného důvodu a žalobu proto jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl.

Náhradu nákladů řízení soud nepřiznal žádnému z účastníků, a to s odkazem na ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 7. října 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně